

[Esther Malling Pedersen.]

ved undgår man den uretfærdighed, at fælleskommunale midler bliver brugt til ting, der efter hele forholdets natur ikke kan blive fælleskommunale opgaver. Jeg vil føje til, at vi er selvfølgelig fra venstres side villige til, hvis der er noget ønske derom, at drøfte denne tanke i et udvalg.

Lisbet Hindsgaul: Da vi sidste gang behandlede loven om skolebespisning, gik mit parti ind for denne lov, fordi vi var af den opfattelse, at der var en vanskelig ernæringssituation tilstede, som gjorde det påkrævet, at man i særlig grad omfattede denne lovgivning med interesse. De dengang omtalte forhold synes imidlertid ikke i dag at være tilstede, og vi er ærlig talt også meget betænkelige ved at videreføre denne lovgivning. Det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, at den højtærede socialminister i dag ønsker at gøre den midlertidige lovgivning permanent; som hele udviklingen med skolebespisningen efter min bedste opfattelse former sig i dag, hvor flere og flere børn kommer med deres hjemmemad, sådan som jeg også synes det er naturligt, havde jeg i grunden været af den opfattelse, at den højtærede socialminister ville bibeholde lovens midlertidige karakter. Men der er mange sider af sagen, som også vi fra vort parti ønsker uddybet og drøftet, og jeg vil derfor anse det for formålstjenligt, at lovforslaget undergives udvalgsbehandling.

Ingeborg Refslund Thomsen: Det er vist et spørgsmål, om man endnu har indvundet tilstrækkelige erfaringer angående denne lov, så man kan gøre den permanent. Mit parti var imod de trangsbetinger, der blev ophævet i 1948. I de fleste skoler ville det jo ikke gå sådan, at man udpegede de fattige børn, men man ville udpege de børn, der kom fra velstillede hjem, og skolen skal ikke medvirke til, at de føler sig som bedre folks børn. Udgiftsmæssigt betyder det ikke meget at slette skellet, men det er pædagogisk det helt rigtige. Men der er en uklarhed, der giver anledning til diskussion rundt omkring i kommunalbestyrelserne. I sociallovens § 286, stk. 2, står der stadig: det sociale udvalg meddeler, efter at forældrenes ønske om børnenes deltagelse i skolebespisningen har været forelagt skolen, eventuelt skolelægen, til erklæring, vedkommende bespisningsforening, hvilke børn der kan deltage i bespisningen.

Medens bespisningen oprindelig kun om-

fattede 5 vintermåneder, blev den i 1948 udvidet til at gælde for hele året, hvilket medførte, at udgiften fordobledes. Der er jo ikke tvivl om, at de penge, der gives ud i vinterhalvåret, får man mest for, da er bespisningen mest påkrævet; men jeg må alligevel bifalde, at bespisningen ikke afbrydes i sommerhalvåret. Jeg husker godt den stemning, der i sin tid var her i tinget for at bevæge handelsministeren til at bevilge ekstra margarine til skolemaden. Bespisningen var så nem at administrere, når de små mærker ikke skulle samles ind, og storbyens børn havde jo ikke dengang samme adgang til fedt og flæsk som børn på landet, der har al den friske luft i tilgift. Når der imidlertid nu fra alle sider siges, at mange mødre lader deres børn spise denne gratis mad, hovedsagelig fordi den er mærkefri, er der jo en noget anden baggrund for at se nøjere på disse små mærker. Kritikken er ikke fremkommet, fordi man ikke under børnene dette lille tilskud, men fordi der blandt mødrene tilsyneladende er gået spekulation i sagen; vi husmødre har jo lært at være om os, også i småting. Netop hjem med flere børn bør ikke klage over rationeringen; smør- og margarinerationeringen er jo ens for spædbørn, børn og voksne, og hjem med en flok børn er aldrig i den mærkenød, som hjem med kun voksne eller enlige personer er i. Det er en rent administrativ foranstaltning, at der ikke opkræves mærker ved skolebespisning. Jeg synes, vi skal tale lidt nærmere om dette, hvis der bliver nedsat et udvalg. Der har til alle tider været appetitløse børn, der skjulte deres madpakker, fordi de ikke kunne spise, og børn, der levnedes det halve, fordi de var kræsne eller dårligt opdraget hjemme. Vi vil altid høre om de børn, der ikke har tilstrækkelig respekt for det daglige brød, men jeg tror, man har fundet frem til, at det, der er sundt, ikke behøver at være kedeligt. Skolemaden er vist de fleste steder indbydende, og det kan den være for de samme penge, som den kedelige mad koster. Skolemaden kan nok konkurrere med en fortrykt og forklemt madpakke hjemmefra. Jeg har tillid til, at de, der administrerer skolebespisningen, gør deres yderste for at undgå et forargeligt spild. Fordelingen af udgifterne har jeg intet at indvende imod, men jeg håber som sagt, at vi kan tale nærmere om det, jeg her har fremført.

Socialministeren (Strøm): Jeg vil gerne takke samtlige ærede ordførere for de venlige bemærkninger, der er gjort. Jeg for